

Edward Grott

"Po ścieżkach edukacyjnych Wigierskiego Parku Narodowego", W. Malinowska, A. Szarzyńska, Krzywe 2004 : [recenzja]

Studia Ecologiae et Bioethicae 3, 559-560

2005

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

przez władze komunistyczne (s. 256). Prawidłowe tłumaczenie inskrypcji łacińskiej z kościoła w Starych Juchach brzmi: „Tak Bóg umiłował świat, że zesłał swego Jednorodzonego Syna, aby każdy, kto w niego wierzy, nie zginął, lecz miał żywot wieczny” („Sic Deus dilexit mundum Filium Suum Unigenitum daret ut omnis qui credit in Eum non peraeat sed habeat vitam aeternum”) – s. 257-258.

Mimo zarysowanych nieścisłości książka Z. Cegiełki i M. Kaweckiego o gminie Stare Juchy zasługuje na polecenie jej Czytelnikom. Po pierwsze dlatego, że jest ona przydatnym źródłem do poznania bogatych i pięknych dziejów Pojezierza Ełckiego, jego kultury, życia społecznego i religijnego. Może więc stanowić doskonale źródło do wykorzystania w edukacji szkolnej. Po drugie dlatego, że ocala od zapomnienia pewne wydarzenia, materiały, osoby, które formowały i nadal kształtują „małą ojczyznę”, jaką jest gmina Stare Juchy, i które poprzez swoją pracę i ofiarność zasłużyły na to, by znaleźć się w panteonie ludzi zasłużonych. Wreszcie pozycja ta uczy szacunku do swojego skrawka ziemi, jego przeszłości i tradycji, co jest dziś warunkiem sine qua non w kształtowaniu szacunku do innych narodów i religii, ich tradycji i historii. Autorom monografii należy się więc podziękowanie za włożony trud, zaś władzom samorządowym za docenienie i życzliwe wsparcie goż projektu.

Wojciech Guzewicz

W. Malinowska, A. Szarzyńska (red.), **Po ścieżkach edukacyjnych Wigierskiego Parku Narodowego**, Wydawnictwo Węgierskiego Parku Narodowego, Krzywe 2004.

Publikacja „Po ścieżkach edukacyjnych Wigierskiego Parku Narodowego” jest zbiorem scenariuszy zajęć z zakresu edukacji ekologicznej przygotowanych przez laureatów konkursu zorganizowanego przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Warszawie. Wydawcą i pomysłodawcą całego projektu jest Wigierski Park Narodowy. Warto też wspomnieć, że w/w publikacja nie powstałaby bez ścisłej współpracy z suwalskimi placówkami oświatowo-wychowawczymi.

Głównym celem powstania całej pracy było stworzenie skryptu dla nauczycieli oraz wszystkich innych osób zajmujących się edukacją, wychowaniem dzieci i młodzieży w którym mogliby znaleźć propozycje tematów i scenariusze gotowych zajęć z zakresu edukacji ekologicznej. Jest to szczególnie potrzebne w regionie, którego olbrzymie bogactwo flory i fauny zachowało się w nienaruszonym stanie a uchronienie go przed zagładą powinno stać się priorytetem dla

wszystkich jego mieszkańców. Można to uczynić właśnie przez wspomnianą edukację ekologiczną, a jak wiadomo, im wcześniej się ją rozpocznie, tym wcześniej będą widoczne efekty jej zastosowania.

Bardzo interesującą rzeczą jest bogactwo i różnorodność zajęć przygotowanych przez zespół redakcyjny. Z lektury wyraźnie widać, że podobne treści można zrealizować przy pomocy różnych metod i środków dydaktycznych. Kolejną istotną cechą tej formy pomocy dydaktycznej jest to, że wszystkie dołączone załączniki, instrukcje, karty pracy gotowe są do powielenia. Każde zajęcia są zaplanowane według podobnego scenariusza, dzielą się one na 3 fazy: 1 faza – przygotowawcza, 2 faza – realizacji zadania, 3 faza – podsumowująca.

Istotną rzeczą jest aby podopieczni znali i rozumieli postawione przed nimi zadania, temu służy pierwsza faza, w niej też ma miejsce omówienie tematu oraz zasad zachowania i bezpieczeństwa na danym terenie. Faza druga jest tym etapem zajęć, w którym są realizowane poszczególne zadania, oczywiście w określonej kolejności. Faza trzecia jest najistotniejszą częścią zajęć, w niej ma miejsce podsumowanie wykonanego zadania i wyciągnięcie odpowiednich wniosków.

Nie od dziś wiadomo, że w umysłach naszych podopiecznych najszybciej zostaje przyswojona i zapamiętana wiedza, którą zdobyli przez doświadczenie i działania praktyczne. Samodzielne rozwiązywanie problemów postawionych przez prowadzącego oraz delikatna nutka rywalizacji sprawiają, że zajęcia stają się interesujące dla uczniów. Forma gier i zabaw jest dla dzieci oderwaniem się od typowych zajęć szkolnych a jednocześnie jest kontynuacją ich edukacji, a tego często same nie są świadome.

Gościwie polecam „Po ścieżkach edukacyjnych Wigierskiego Parku Narodowego” wszystkim pedagogom, którym nie są obce problemy związane z szeroko pojętą ekologią. Bogactwo scenariuszy zajęć, sprawi, że każde z nich będą nową, ciekawą, nieszablonową formą zdobywania wiedzy.

Dzięki publikacjom takim jak ta przedmiot edukacji ekologicznej zyskuje na atrakcyjności dla uczniów jak też stymuluje nauczycieli do tworzenia własnych scenariuszy zajęć. Jest to szczególnie ważne w nowoczesnej dydaktyce, do której standardów przecież dąży polska oświata, gdyż jedną z jej głównych zasad jest częściowe odejście od dawnych metod nauczania a zastąpienia ich nowymi, zmuszającymi wychowanków do kreatywności.

Edward Grott